

Truyện Hà Vân

Vnthuquan.net, 2009.

Anh, Tôi, và Máy Tính

Ngày hẹn gặp nhau, trời không nắng cũng không mưa Tôi đến sớm nên nhìn thấy anh trước. Tôi nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, hy vọng chỉ là ảo giác ...

Ngày mới quen nhau, tôi đã nửa đùa nửa thật: "Anh giống hệt chiếc máy vi tính. Đầu là CPU, gương mặt là màn hình, cái miệng là bàn phím, còn trái tim là con chuột". Anh gí ngón tay vào trán tôi, cười to: "Em chỉ khéo tưởng tượng, làm sao giống được, bởi anh biết yêu em. Anh chỉ giống máy vi tính ở chỗ biết xử lý rất nhanh mọi tình huống". Đến lượt tôi phì cười nhớ lại buổi đầu gặp anh, với một kiểu tỏ tình quái lạ chẳng giống ai

Hôm ấy, mới nộp đơn xin việc xong, vừa hồi hộp vừa lo, tôi ghé một quán nước gần trường cũ, gọi ly cà phê uống trấn tĩnh. Đang ngồi thẩn thờ, tôi cảm thấy nóng nóng sau gáy, quay lại thì bắt gặp một ánh mắt. Chúng tôi nhìn nhau thật lâu, nửa như muốn thi gan, nửa như trêu đùa Anh đột ngột đứng phắt dậy, tiến đến bàn tôi rồi nói một mạch: "Anh là Minh, kỹ sư tin học. Anh muốn biết tên và địa chỉ của

em!". Lúc ấy, như bị thôi miên, tôi ngoan ngoãn xé vội mảnh giấy, ghi tên và số điện thoại rồi đưa cho anh.

Tối đó, anh gọi điện đến thật. Nói chuyện với nhau gần hai tiếng đồng hồ, "nấu cháo điện thoại" như tôi hay nói đùa Ba ngày sau, anh xuất hiện trước cửa nhà tôi, tay ôm một bó hoa hồng ...

Bạn bè khen: "Chúng mày đẹp đôi!" và trầm trồ về mối tình lãng mạn, tưởng chỉ có trong phim hay tiểu thuyết. Chẳng ai biết rằng, tôi và anh khác nhau như nước với lửa, như mặt trăng với mặt trời! Anh trầm ngâm ít nói, tôi liến thoắng luôn miệng. Anh có thể ngồi suốt ngày bên cạnh chiếc máy vi tính, cũng như tôi ngồi suốt ngày với mấy quyển sách.

Có khi, mấy tuần liền, tôi không thấy mặt anh. Những lời thăm hỏi qua điện thoại, lúc đầu làm tôi vui vui, nhưng sau đó làm tôi thấy tủi thân. Sau nữa là buồn, trống vắng và cuối cùng là cảm giác bức bối, chán nản.

Có lần, tôi trách anh chỉ biết sống hết mình cho công việc mà không biết hết mình cho tình yêu. Cho là tôi ích kỷ, anh bảo: "Ghen tị với con người chứ ai lại ghen tị với máy vi tính". Gặp nhau, anh tiếp tục say sưa nói toàn chuyện tin học, kể về những người bạn mới quen được trên mạng. Tôi tập thói quen im lặng bên anh, nghĩ ngợi chuyện văn chương. Đôi khi tôi cũng tự hỏi, phải chăng đó là người mình yêu. Chúng tôi chia tay nhau, sau một lần tôi ốm nặng. Cô bạn thân đến tìm anh báo tin, anh vẫn dán mắt vào màn hình máy tính. Đúng ba hôm sau, anh mới đến bệnh viện với nụ cười hồi lỗi vụng về.

Ngày chia tay nhau trời không nắng, không mưa, chẳng có mây đen mù mịt, mà cũng chẳng có giông tố đầy trời ... Tóm lại là không lãng mạn chút nào

Thỉnh thoảng, anh khuấy động tôi bằng những tiếng chuông điện thoại. Lần nào cũng vậy, nhận ra giọng anh, tôi lặng lẽ gác máy. Bạn bè bảo: "Mày buồn bình, cố chấp quá". Tôi lắc đầu, cười mà ứa nước mắt.

Tôi cắt tóc ngắn, trở lại thói quen ngồi quán cà phê một mình, dạo phố lang thang một mình, thức khuya hơn, nhưng đọc sách ít hơn và bắt đầu tin là có số phận.

Bạn bè giới thiệu liền mấy chàng để tôi làm quen, nhưng không ai ... giống anh cả. Nga, cô bạn thân đến kéo tôi ra khỏi trạng thái "trầm uất" bằng cách rủ tôi đi học thêm tin học. Tôi đồng ý vì muốn biết nhiều hơn về thế giới của anh, thế giới đã biến anh trở nên y hệt một chiếc computer lạnh lùng, không hồn.

Đến lượt tôi suốt ngày ngồi bên máy vi tính. Tôi vào mạng Internet, tìm thêm những thông tin cho nghề nghiệp. Và rồi tôi cũng thấy thích chuyện gẫu với những người bạn không biết mặt.

Đang lúc tôi bắt đầu tin trong ký ức con người có phím delete như máy vi tính, thì một người khác xuất hiện. Chúng tôi quen nhau qua mạng Internet. Lúc đầu, tôi bị ấn tượng bởi cái tên rất lạ: Downcome, thế là tán gẫu thử. Trò chuyện mấy lần mới biết anh chàng cũng là một kỹ sư tin học. "Downcome nghĩa là thất bại, sao anh lại chọn tên ấy?" "Bởi vì tôi thích và vì tôi cũng đã từng thất bại. Còn em sao lại chọn tên Soundless". "Vì hồi trước nói nhiều quá, nên bây giờ muốn im lặng". "Chúng ta có thể là bạn được không?".

Tôi thở hắt ra, cảm thấy thời gian dường như trôi ngược lại, bất chấp các định luật vật lý. Tôi trả lời: "yes, sir".

Hầu như ngày nào chúng tôi cũng vào mạng trò chuyện với nhau. Lũ bạn ngạc nhiên: "Mày điên rồi, tìm quên hả?". "Ừ thì điên, mà có lẽ

cũng sắp quên được rồi". Tôi mạnh miệng, nhưng lại giật mình tự hỏi, quên một con người nhanh chóng không biết là điều tốt hay điều xấu

Downcome bảo: "Nói chuyện với Soundless thật vui Soundless làm tôi vừa nhớ lại vừa quên một người". "Tôi cũng có cảm giác giống y như vậy". "Nếu ngày xưa tôi được gặp Soundless thì có lẽ tôi không thành Downcome". "Vì không gặp Downcome nên tôi mới thành Soundless". "Vậy thì cho xin địa chỉ nhà nhé!".

Tôi chợt rùng mình: "Không, không, chuyện gẫu là đủ, biết nhiều không khéo lại khổ nhiều". "Sao bi quan thế!". "Đó mới là lạc quan". "Đừng bắt chước Hămlet suy tư gập gờ hay không gập gờ, mà phải bắt chước Juliet hỏi Romeo ai đưa lỗi cho chàng đến đây".

Tôi tập làm Hămlet, suy tư mất mấy ngày liền. Chuông điện thoại lại reo, lần này tôi ngồi im, đếm được mười ba tiếng thì nó im bật, bỗng thấy nhẹ lòng.

Mấy ngày sau, Downcome lại rủ gặp nhau Tôi vẫn phân vân: "Gặp nhau biết đâu thêm buồn". "Thì hai người buồn cùng đi tìm một niềm vui". "Triết lý hơi bị xoàng". "Nghề nghiệp có dính đến văn chương phải không?". Tôi chợt run: "Sao anh biết" "Đã từng có một người bạn gái có lẽ cũng giống như Soundless". "Không giữ được à?". "Tuột khỏi tay mất rồi". "Cảm giác thế nào". "Tiếc và buồn. Nhưng đừng nói nữa, để gặp nhau nói nhiều hơn".

Tôi tò mò: "Ừ thì gặp. Cà phê Văn khoa nhé!". "Có cần ám hiệu gì không? Tôi mặc quần xanh, áo đỏ, đội nón trắng, xách cặp đen ...".

Tôi cười phá lên trước máy vi tính: "Nên mặc đồ đen như Hămlet".

"Nói chuyện nghiêm chỉnh đi, làm sao để nhận ra Soundless?". "Tóc ngắn, mắt to, miệng rộng, mũi hếch, quần jean, áo xanh". "Còn tôi

cũng tóc ngắn, mắt vừa vừa, miệng rộng, mũi không hếch, quần Jeans, áo sọc xanh. à này, tôi nói một điều rất quan trọng, rất thật lòng: Tôi yêu em".

Tôi mở to mắt nhìn dòng chữ trên màn hình, thấy nhói tim. Sao trên đời này có những người giống nhau đến thế.

Ngày hẹn gặp nhau trời lại không nắng cũng không mưa Tôi đến sớm nên nhìn thấy anh trước. Tôi nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, hy vọng chỉ là ảo giác, rằng Downcome và anh Minh ngày xưa của tôi không thể cùng là một người Anh tháo kính, đưa tay dụi mắt, rồi đeo kính vào và quả quyết tiến đến bàn tôi ngồi Chúng tôi im lặng, nhìn nhau rất lâu rồi cùng cười phá lên.

Bây giờ tôi và anh nói chuyện với nhau bằng điện thoại, bằng mạng máy tính và cả những lần gặp gỡ. Tôi thấy anh bớt giống chiếc máy vi tính. Bạn bè bảo: "Một kết cục có hậu Hóa ra thời hiện đại vẫn có những chuyện cổ tích dành cho người lớn". Khi tôi thì thầm: "Cám ơn trời cho em gặp lại anh", anh vội ngắt lời: "Em đừng cám ơn trời, em phải cảm ơn máy vi tính". Chúng tôi lại cười và âu yếm nhìn ... chiếc máy vi tính.

Chọn Lựa

Hà bước ra khỏi phòng thi, mệt mỏi và uể oải. Cố gắng len qua đám sinh viên đang chen chúc trước cửa phòng, bàn luận sôi nổi về đề thi vừa rồi. "Ông thầy ác quá mày ơi, đề trắc nghiệm gì toàn đúng với sai, sơ sẩy một chút là toi hết một câu".

Bình thường thì Hà cũng ở lại tham gia vào cái chợ trời này, chủ yếu để nói cho vui thôi chứ sau khi cãi qua cãi lại, bàn tới bàn lui cũng

chẳng đi tới đâu. Đáp án thì vẫn nằm đâu đó trong một cuốn sổ, cuốn sổ này lại nằm trên tầng cao nhất của kệ sách, kệ sách lại nằm trong một góc nào đó ở nhà thầy, nhà thầy lại nằm đâu đó trong thành phố này. Nói tóm lại bọn Hà đã chọn rồi thì nên ngoan ngoãn về nhà đợi kết quả là tốt hơn cả, cãi nhau chỉ tổ tốn calori và rước thêm căng thẳng.

Hôm nay Hà cũng chẳng thể ở lại làm cái việc tào lao ấy, 3g chiều cô phải lên ca promoter (*) trong siêu thị. Nhưng Hà rất mệt, giá như cô có thể chọn về nhà, leo lên giường làm một giấc đến sáng chẳng cần ăn uống tắm rửa thay vì đến siêu thị, khoác lên mình bộ áo đầm sặc sỡ nhằm thu hút mọi sự chú ý của khách hàng rồi đứng đó sáu tiếng đồng hồ thao thao bất tuyệt về những điều ưu việt của sản phẩm.

Kỳ lạ thật, lúc làm bài thi cô cứ cầu Trời khấn Phật để chọn được câu đúng, còn giờ cô ước gì mình có đủ dũng khí để chọn một đáp án khác. Một đáp án sai khi thi có nghĩa là bớt đi một vài điểm, còn việc bỏ việc về nhà ngủ có nghĩa là cơn thịnh nộ của sếp, là mất một ngày lương, và tệ hơn nữa là những câu hỏi của mẹ mà Hà phải bịa ra một lý do hay ho nào đó để trả lời. Vậy thôi, đơn giản chỉ là chọn lựa hoặc cái này hoặc cái kia mà cũng khó khăn vậy. Thậm chí khi biết cả đáp án người ta vẫn ước gì mình không phải chọn nó.

Ngày hôm nay với Hà thật là tệ, bị giám sát siêu thị mắng cho một trận vì tội đề cập đến sản phẩm đối thủ trong phần giới thiệu. Hà cũng chẳng nhớ mình có nói hay không để cãi lại ông ấy. Bình thường chắc Hà đã gân cổ cãi tới bến nhưng không hiểu sao hôm nay cô đứng im như phỗng, ông ấy căn vặn một hồi thấy chẳng ăn thua liền bỏ đi. Nếu cô cãi lại thì sao nhỉ?

“Hà này, mi có biết con nhỏ giới thiệu mì ăn liền bị đuổi rồi không, vì sếp nói không nghe”- nhỏ làm chung ra vẻ mặt nghiêm trọng. Giờ thì Hà biết đáp án rồi đấy. Cô mệt mỏi xách chai nước tu một hơi. 9g rồi, đến giờ về. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi cởi bộ áo đầm xanh lè ra khỏi người, màu xanh đột chuối cô chúa ghét.

Thấy chưa, cũng có lúc người ta tự chọn những điều khó chịu để rồi phải học cách chịu đựng nó. “Xích”, cửa phòng vệ sinh kế bên mở ra. Chi mắt đỏ hoe nhìn Hà cười ngượng nghịu như vừa bị bắt quả tang làm việc xấu. Chi bằng tuổi Hà nhưng nó làm ở đây được hai năm rồi. Nó cao lớn, trang điểm vào càng thêm chững chạc. Hôm đầu tiên vào làm Hà còn gọi nó bằng chị nữa cơ. Mặt nó lúc nào cũng nghiêm nghị, không bộp chộp trẻ con như Hà, các anh làm chung cảm mến nó nhưng không dám chọc ghẹo. “Hồi nãy thấy Hà bị sếp gọi lại, chắc ông ấy nói nhiều thứ khó nghe phải không?” - Chi hỏi, giọng ân

cần. “Ừa, nhưng giờ cũng chẳng biết ông nói gì nữa. Quên!”. “Làm ở đây nhiều khi uất ức chỉ biết vào nhà vệ sinh khóc thôi. Chi thật ngạc nhiên vì chẳng thấy Hà rơi giọt nước mắt nào. Dũng cảm thật”. Dũng cảm là gì nhỉ, Hà chưa từng hình dung mình như thế, nhưng có lẽ Chi đứng ở chỗ chẳng bao giờ Hà khóc. Hồi nhỏ má bảo cô là con út nên hễ một tí là lăn ra khóc, bắt đền mọi người xung quanh. Thế nhưng càng lớn cô càng ít khóc, cũng chẳng tìm được lý do nào để khóc nữa. Ba thiếu nợ trốn về quê, hằng ngày chủ nợ đến đòi hai má con ôm nhau khóc, riết rồi chỉ thấy mình má tức tưởi trong đêm khuya, còn Hà mắt ráo hoảnh nhìn lên trần nhà. Từ đó về sau Hà chỉ khóc một lần duy nhất, đó là lúc nộp hồ sơ thi đại học. “Má à, cho con thi trường y nha má”. Hà định nói vậy nhưng khi nhìn những nếp nhăn chưa từng dẫn ra trên gương mặt má, cô lặng lẽ nộp hồ sơ vào khối kinh tế.

Chiều hôm đó, cô leo tuốt lên sân thượng của trường khóc nức nở. Chẳng biết trách ai, đó là chọn lựa của cô, và cô biết mình sẽ không bao giờ còn cơ hội thực hiện ước mơ của mình. Để tìm ra đáp án của một bài kiểm tra, chỉ cần đi qua vài con đường trong thành phố, vào một góc trong nhà thầy, tìm ra cuốn sổ trên kệ là biết. Thế còn chọn lựa ngày hôm ấy, cô biết mình phải đi trọn cuộc đời mới biết đúng hay sai. Điều gì sẽ xảy ra khi đi hết chặng đường đó cô mới hiểu ra đó là một điều sai lầm nhỉ?

Tối nay, rời siêu thị Hà không muốn về nhà, cô gọi Tiến ra quán chè ven đường với một mẩu tin nhắn ngắn gọn “Em thèm chè quá, anh ra đi”. “Anh Tiến này, vì sao anh không thi đại học mà đi làm, anh hai em nói anh học rất giỏi cơ mà”. Tiến cười, không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô hỏi anh câu này và lần nào anh cũng chỉ cười. Hà thấy không thỏa mãn. Cô nhớ lần đầu khi cô hỏi anh câu ấy, cô còn trông chờ một câu trả đại loại như “Hoàn cảnh bắt buộc” hay “Anh có lý do riêng” nghe có vẻ hợp lý hơn. Thế nhưng anh đã im lặng.

Chiều hôm ấy Hà thấy anh ở công viên, đang đút cơm cho người bố liệt nửa người với sự ân cần và nhẫn nại hiếm có ở một chàng trai. “Bố mẹ nó hiếm muộn, nghe đâu gần năm mươi tuổi đầu tự nhiên sinh được nó, được vài năm thì mẹ nó cũng mất”, có lần anh hai đã bảo với Hà như thế. Vậy thôi, Hà đã có đáp án. Nhưng không phải đáp án nào cũng dễ dàng chấp nhận, vì thế cô luôn cố hỏi anh để mong một câu trả lời rõ ràng hơn.

“Em thế nào, dạo này có liên lạc với Tuấn không?”- Tiến hỏi. “Hôm qua vừa chat với anh ấy xong. Anh cũng mau kiếm ai đó đi, hai mươi sáu tuổi rồi còn gì. Anh hai em cũng có người yêu rồi đấy”. “Tại các

cô gái không chọn anh đấy chứ”. Hà lắc đầu: “Thôi, tùy anh. Hôm nay em vừa bị người ta mắng đấy anh ạ”. Thế rồi không hiểu sao Hà lại kể anh nghe tất cả nỗi chán ghét của cô với công việc hiện thời, cả cảm giác kinh ngạc của cô khi nhìn thấy Chi khóc. Có cảm giác như cô đang nói chuyện với chính mình. Anh không bình luận, không hỏi thêm, chỉ ngồi đó và nghe.

Trên đường về tự dừng Hà thấy mình thật lạ, cô chưa bao giờ nói với Tuấn những phiền muộn của bản thân. Với cô, Tuấn thật vĩ đại, anh hơn cô hai khóa, học rất giỏi. Mỗi khi gặp anh trên mạng, cô luôn tìm một bài hát, một chuyện vui nào đó để kể anh nghe. Cô muốn anh thư giãn sau những giờ học căng thẳng ở nước ngoài. Chỉ vậy đối với cô là đủ. Thế nhưng cô luôn có cảm giác mình chỉ là một phần nhỏ xíu trong cuộc đời anh. Tuấn có nhiều ước mơ, nhiều hoài bão để theo đuổi, cô không muốn làm anh bận tâm.

Có lần cô thử hỏi: “Anh có bao giờ ân hận vì con đường mình đã chọn không?”. “Không bao giờ. Có ân hận cũng chẳng làm được gì”. Cả hai kết thúc câu chuyện ở đó. Ừ nhỉ, chẳng làm được gì mà sao trong cô vẫn day dứt. Cô ước gì mình cũng giống anh, say mê công việc mình đang làm. Anh có thể ngồi suốt ngày bên máy tính nghiên cứu về những chỉ tiêu kinh tế, về tình hình biến động của kinh tế thế giới. Còn cô chỉ miệt mài cật lực học để thi và gần đây học để có thể trò chuyện cùng anh như một người hiểu biết.

Từ đó về sau không bao giờ Hà hỏi anh những chuyện như thế. Mỗi khi gặp nhau trên mạng, câu chuyện của cả hai chỉ xoay quanh những câu đại loại như “Đạo này em học ra sao? Có môn nào khó không?”. Và chấm hết. Trong mọi trường hợp Hà luôn là người nghĩ ra chủ đề để cả hai tiếp tục. Cô cố gắng để không rơi vào im lặng khi nói chuyện với anh. Cô góp nhặt mọi chuyện vui nho nhỏ hằng ngày để kể anh nghe, cô tìm những bài hát hay gửi cho anh, rồi cả hai cùng bình luận. Thậm chí cô phải ghi lại những chủ đề để nói với anh.

Đôi lúc Hà cảm thấy mệt mỏi. Dường như cô đang cố gắng để yêu. Cô mong sao cô có thể nói với anh rằng ngày hôm ấy cô rất mệt, rằng cô đang nỗ lực hằng ngày để san sẻ gánh nặng tài chính với mẹ, rằng cô cảm thấy cô đơn biết bao khi một mình đối mặt với khó khăn. Thế nhưng cô chưa một lần thổ lộ những điều đó. Cô lo sợ phải phơi bày tất cả với anh. Cô sợ anh nhìn rõ cô. Hình như tình yêu cũng là một sự chọn lựa. Anh là mối tình đầu của Hà và hằng đêm cô luôn cầu nguyện để mình không bao giờ phải ân hận.

Hôm nay Hà đến dự lễ tốt nghiệp đại học của Tiến. Anh vừa đi làm

vừa theo học một lớp tại chức. Hôm nay cũng là cuối tuần, Tuấn thường tranh thủ giải lao bằng cách chat với bạn bè. Hà biết vậy nhưng cô không online. “Chúc mừng anh. Cuối cùng em đã hiểu vì sao anh không bao giờ trả lời câu hỏi của em. Lẽ ra em nên hỏi vì sao anh chưa thi đại học thì đúng hơn”. Hà nheo mắt tinh nghịch nhìn Tiến trong trang phục tốt nghiệp. Anh cao lớn, gương mặt nghiêm nghị nhưng dịu dàng.

Lạ thật, trong từng ấy năm quen biết anh, thậm chí ngỡ anh là một phần của bản thân mình, cô chưa bao giờ quan sát anh ngoại trừ lúc này. “Anh này, em sẽ nghỉ làm ở siêu thị đấy. Có lẽ một cô giáo dạy kèm thích hợp với em hơn cả. Mẹ em có lẽ sẽ sốc khi nghe em bỏ việc mất. Anh sẽ ủng hộ em chứ”. “Ừ, anh hiểu. Em cứ làm điều em thật sự thích bởi vì chẳng có đáp án nào đúng tuyệt đối cho mỗi chọn lựa đâu. Nếu em cần sự ủng hộ thì đây...” - anh chìa tay ra cho Hà nắm chặt. Ừ nhỉ, có gì đâu mà sợ, trên mỗi con đường có vô vàn ngã rẽ, và giờ đây khi buộc phải lựa chọn ngã nào cho riêng mình cô biết mình không cô độc nữa.

Nguồn: Tuoitre

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 16/05/2005 11:03:18 CH